

Panium – číslo tri

Videnie a určený čas: prorocká paralela

Jeff Pippenger

2025-02-28

Podobenstvo o desiatich pannách sa do posledného písmena opakuje v dejinách sto štyridsaťštyritisíc. Druhá kapitola Habakuka predkladá jadro tohto podobenstva, keď označuje videnie, ktoré prehovorí na konci.

Postavím sa na svoju stráž a budem stáť na veži, budem bdieť, aby som videl, čo mi povie a čo odpoviem, keď budem karhaný. A Hospodin mi odpovedal a riekol: Zapiš videnie a zreteľne ho vyryj na tabule, aby ten, kto ho číta, mohol bežať. Lebo videnie ešte platí na určený čas, ale na konci prehovorí a nesklame; keby sa aj oddialilo, čakaj naň, lebo istotne príde, neomešká sa. Hľa, duša toho, kto sa povyšuje, nie je v ňom priama; ale spravodlivý bude žiť zo svojej viery. Habakuk 2:1–4.

Aj verš dvadsaťsedem z Daniela jedenásť určuje „ustanovený čas“.

A srdcia oboch týchto kráľov budú naklonené k zlu a pri jednom stole budú hovoriť lži; ale nič sa nepodarí, lebo koniec ešte príde v určenom čase. Daniel 11,27.

„Videnie“, ktoré ustanovuje Rím, je určené „na ustanovený čas“ a dvaja králi, ktorých srdce je naklonené páchať zlo a hovoriť lži pri jednom stole, označujú prorocký medzník, ktorý prichádza skôr, než videnie „prehovorí“. Pred ustanoveným časom dvaja králi hovoria „lži“ a keď videnie prehovorí v ustanovenom čase, neklame. Ustanoveným časom je nedeľný zákon v USA a stretnutie pri stole označuje začiatok prorockého obdobia. „Videnie“ sa v dejinách napĺňa pri nedeľnom zákone, ale je ustanovené ešte pred nedeľným zákonom. Je to zrejmé, lebo verným je povedané, aby čakali na videnie, a je im povedané, aby videnie zverejnili. Nemohli by ho zverejniť ešte pred naplnením videnia, ak by videnie ešte nebolo ustanovené.

Jeremiáš predstavuje tých, ktorí „očakávajú“ videnie:

Ó, Hospodine, ty vieš: rozpomeň sa na mňa, navštív ma a pomsti ma na mojich prenasledovateľoch; neodnímaj ma vo svojej zhovievavosti; vedz, že pre teba som znášal potupu. Tvoje slová sa našli a ja som ich zjedol; a tvoje slovo mi bolo radosťou a potešením môjho srdca, lebo som nazvaný tvojím menom, ó, Hospodine, Bože zástupov. Nesedel som v zhromaždení posmievačov ani som sa neradoval; sedel som osamote pre tvoju ruku, lebo si ma naplnil rozhorčením. Prečo je moja bolesť ustavičná a moja rana nevyliciteľná, ktorá sa nechce zahojiť? Či mi budeš naozaj ako klamný potok, ako vody, ktoré miznú? Preto takto hovorí Hospodin: Ak sa navrátiš, opäť ťa privediem späť a budeš stáť pred mnou; a ak oddelíš vzácne od ničomného, budeš ako moje ústa; nech sa oni vrátia k tebe, ale ty sa nevracaj k nim. A učiním ťa tomuto ľudu za opevnený medený múr; budú bojovať proti tebe, ale nepremôžu ťa, lebo ja som s tebou, aby som ťa zachránil a vyslobodil, hovorí Hospodin. A vyslobodím ťa z ruky zlých a vykúpim ťa z ruky ukrutných. Jeremiáš 15:15–21.

Nedeľný zákon v USA je miestom, kde je vyznačený symbol „pamätania“. Práve tam sa sobota, na ktorú sa má vždy pamätať, stáva poslednou skúškou. Práve tam si ľudia spomenú na neviestku z Týru, na ktorú sa zabudlo. Práve tam si Boh spomína na hriechy Babylona a uvaľuje naň dvojnásobný súd.

Medzníkom, pri ktorom sa nachádza hovorenie, je nedeľný zákon v USA, lebo tam zemska šelma „hovori“ ako drak. Pri tom istom medzníku „hovori“ aj oslica v Balámovej prorockej línii. Keď sa narodí Ján Krstiteľ, jeho otec Zachariáš, ktorému bolo Božím zásahom zabránené hovoriť, „hovori“.

A stalo sa, že na ôsmy deň prišli obrezať dieťa; a nazývali ho Zachariášom podľa mena jeho otca. Ale jeho matka odpovedala a riekla: Nie tak; ale bude sa volať Ján. A povedali jej: Niet nikoho z tvojho príbuzenstva, kto by sa nazýval týmto menom. I dávali znamenia jeho otcovi, ako by ho chcel nazvať. A vyžiadal si tabuľku a napísal takto: Jeho meno je Ján. A všetci sa divili. A ihneď sa otvorili jeho ústa a uvoľnil sa jeho jazyk, i hovoril a chválil Boha. Lukáš 1:59–64.

Pri nedeľnom zákone v USA sa zhojí smrteľná rana pápežstva a ono sa stane ôsmym kráľovstvom, ktoré je zo siedmich, keď USA, ktorých prezident Donald Trump je ôsmym prezidentom, ktorý je zo siedmich. V tom istom okamihu je sto štyridsaťštyritisíc pozdvihnutých ako zástava. Sto štyridsaťštyritisíc sú ôsmou cirkvou, ktorá je zo siedmich. Pri nedeľnom zákone je označené číslo osem a na ôsmy deň bol Ján obrezaný a Zachariáš prehovoril. Zachariáš znamená: Boh „si spomenul“. Nedeľný zákon je falzifikátom pravého sobotného dňa, na ktorý sa malo „pamätať“. Pri nedeľnom zákone je „spomenutá“ smilnica Týru. Pri nedeľnom zákone si Boh „spomína“ na hriechy Babylona a zdvojnásobuje jej súd.

Jeremiáš predstavuje tých, ktorí utrpeli prvé sklamanie a ktorí čakajú na videnie, ktoré sa omeškáva. Predstavuje verných, ktorí sa v určenom čase stávajú Božími ústami, keď videnie prehovorí a neklame. Videniu, ktoré prehovorí v určenom čase, predchádzajú dvaja králi, ktorí si pri jednom stole navzájom hovoria lži. Táto udalosť predchádza nedeľnému zákonu, a preto sa odohráva v dejinách Pania, ako je to vyložené vo veršoch trinásť až pätnásť, čo je to isté obdobie, keď „lupiči z ľudu“ ustanovujú „videnie“.

A v tých časoch mnohí povstanú proti kráľovi juhu; aj násilníci z tvojho ľudu sa povýšia, aby upevnili videnie; ale padnú. Daniel 11,14.

„Lupiči“ sú Rím a Rím v posledných dňoch je katolicizmus. Pápež upevňuje videnie a robí to v období tesne pred nedeľným zákonom. Robí tak príhovorom v bitke pri Paniu, kde Trump víťazí nad Putinom. Táto bitka sa odohrala v roku 200 pred Kr., v tom istom roku, keď pohanský Rím vstúpil do prorockých dejín. Pompeius Veľký dobyl Jeruzalem v roku 63 pred Kr. Táto udalosť sa stala počas jeho ťaženia na Východe, keď zasiahol do občianskej vojny medzi hasmonejskými bratmi Hyrkanom II. a Aristobulom II. Pompeius sa postavil na stranu Hyrkana II., obľahol Jeruzalem a napokon mesto po trojmesačnom obliehaní dobyl. Týmto sa skončila judská nezávislosť a začala sa rímska kontrola nad týmto územím, ktoré sa neskôr stalo provinciou pod rímskou nadvládou.

Pred nedeľným zákonom pápež zasahuje do dejín spojených s bitkou pri Paniu. Keď vstupuje do prorockých dejín, jeho objavenie sa ustanovuje videnie; videnie, ktoré ešte bude „hovoriť“ v „ustanovenom čase“ nedeľného zákona v USA. „Videnie“, ktoré meškalo, je nenaplnená predpoveď, ktorá označila začiatok času meškania v podobenstve o desiatich pannách. Označilo tiež príchod druhého anjela z troch anjelov zo štrnásť kapitoly Zjavenia. Nenaplnená predpoveď, ktorá uviedla obdobie čakania a povzbudenie „čakať“ na jej naplnenie, hoci meškala.

V milleritských dejinách sa čas meškania skončil na táborovom zhromaždení v Exetri od 12. do 17. augusta 1844. Sklamanie spôsobené nenaplnenou predpoveďou, ktoré uviedlo obdobie čakania určené na dovŕšenie charakteru v dvoch triedach panien, bolo nasledované vysvetlením predtým nenaplnenej predpovede. Vysvetlenie v Exetri určuje podrobnosti spojené s videním v čase, keď sa napĺňa. Tie isté znaky možno pozorovať v šestnásť kapitole Matúša, keď Kristus vzal svojich učeníkov do Cézarey Filipovej. Od toho okamihu Kristus priamo učil učeníkov, čo sa má stať na kríži.

Od toho času začal Ježiš svojim učeníkom ukazovať, že musí ísť do Jeruzalema, mnoho trpieť od starších, veľkňazov a zákonníkov, byť zabitý a tretieho dňa vstať z mŕtvych. Matúš 16,21.

Treba poznamenať, že práve citovaný verš sa nachádza medzi tým, ako Ježiš označil Petrovo vyznanie Ježiša ako Krista, Syna živého Boha, za usmernené Duchom Svätým, a tým, ako Peter, keď Kristus začal učiť o prichádzajúcom kríži, odporoval tomuto posolstvu a Kristus ho nazval satanom. Posolstvo, ktoré je odpečatené, keď je videnie upevnené, vytvára dve triedy uctievačov, obe zastúpené Petrom.

Cézarea Filipova je Panium a obe vedú k určenému času kríža v línii Krista, k 22. októbru 1844 v dejinách milleritov a k nedeľnému zákonu dnes. Panium, Cézarea Filipova a táborové zhromaždenie v Exetri sú tým istým prorockým medzníkom. Práve pri tomto medzníku je videnie ustanovené uvedením pápeža do príbehu. Ustanovenie videnia predchádza určenému času, lebo Cézarea Filipova predchádzala krížu, táborové zhromaždenie v Exetri predchádzalo 22. októbru 1844 a Panium v roku 200 pred Kr. predchádzalo Pompeiovmu dobytíu Jeruzalema v roku 63 pred Kr. Niekedy pred nedeľným zákonom v USA pápež, ktorý je smilnicou Týru, otvorene vstúpi do prorockých dejín. Keď sa tak stane, videnie je ustanovené.

Videnie je ustanovené v tretej zástupnej vojne jedenásť kapitoly. Prvá zástupná vojna znázorňuje poslednú zástupnú vojnu, a preto bude mať posledná zástupná vojna tie isté prorocké charakteristiky ako prvá. Kráľ juhu, predstavený v mene Vladimír, znamenajúcom vládca spoločenstva, je zmietaný prostredníctvom spojenectva medzi pápežom a prezidentom USA. Posledný pápež bude ôsmym, ktorý je zo siedmich, v naplnení Zjavenia sedemnásť kapitoly, a posledný prezident bude ôsmym, ktorý je zo siedmich, ako aj zástava sto štyridsaťštyritisíc.

Vzťah medzi pápežom a prezidentom bol na počiatku „tajnou alianciou“ a aliancia ôsmeho a posledného prezidenta s pápežom bude takisto „tajná“, lebo v tomto období je neviestka z Týru prorocky „zabudnutá“. Aliancia medzi Reaganom a pápežom Jánom Pavlom II. bola tajná, ale zároveň sa pápež stal najrozpoznatelnejšou tvárou na zemi. To, čo je „zabudnuté“ v súvislosti s neviestkou z Týru, ktorá smilní so všetkými kráľmi zeme, je osobitná charakteristika pápežstva,

ktorá zahŕňa všetky jej hriechy do jednej kategórie vzbury. Tou charakteristikou je nárok katolíckej cirkvi na „neomylnosť“. Túto skutočnosť je natoľko dôležité vidieť, že teraz uzavriem tento článok kapitolou od sestry Whiteovej. V nasledujúcom článku budeme pokračovať v týchto líniiach, ale keď budete čítať nasledujúcu kapitolu z Veľkého sporu, majte na pamäti, že takmer každý člen Trumpovho kabinetu je rímsky katolík, s prímou letničného hnutia a so stále prítomným vplyvom Franklina Grahama, ktorý nedávno vyzval na verejné modlitby za antikrista biblického proroctva.

„Ohrozenie slobody svedomia“

„Protestanti sa dnes na romanizmus pozerajú s omnoho väčšou priaznou než v minulých rokoch. V tých krajinách, kde katolicizmus nie je vo vzostupnom postavení a pápeženci zaujímajú zmierlivý postoj, aby získali vplyv, narastá ľahostajnosť voči učeniám, ktoré oddeľujú reformované cirkvi od pápežskej hierarchie; čoraz viac sa presadzuje názor, že napokon sa v podstatných bodoch nelíšime tak veľmi, ako sa predpokladalo, a že malý ústupok z našej strany nás privedie k lepšiemu porozumeniu s Rímom. Bol čas, keď protestanti prikladali vysokú cenu slobode svedomia, ktorá bola vykúpená takou drahou cenou. Učili svoje deti, aby pociťovali odpor voči pápežstvu, a zastávali názor, že usilovať sa o súlad s Rímom by znamenalo nevernosť voči Bohu. Ale aké nesmierne odlišné sú pocity, ktoré sa dnes vyjadrujú!“

„Obhajcovia pápežstva vyhlasujú, že cirkev bola očiernená, a protestantský svet je naklonený toto tvrdenie prijať. Mnohí naliehajú, že je nespravodlivé posudzovať dnešnú cirkev podľa ohavností a nezmyslov, ktoré poznačili jej vládu počas storočí nevedomosti a temnoty. Jej strašnú krutosť ospravedlňujú ako dôsledok barbarstva tých čias a tvrdia, že vplyv modernej civilizácie zmenil jej zmýšľanie.“

„Zabudli títo ľudia na nárok neomylnosti, ktorý si táto pyšná moc prisvojovala po osemsto rokov? Tento nárok sa ani zďaleka nevzdal; naopak, v devätnástom storočí bol potvrdený s väčšou rozhodnosťou než kedykoľvek predtým. Ak Rím tvrdí, že ‚cirkev sa nikdy nemýlila; ani sa podľa Písma nikdy mýliť nebude‘ (John L. von Mosheim, Institutes of Ecclesiastical History, book 3, century II, part 2, chapter 2, section 9, note 17), ako sa môže zriecť zásad, ktoré riadili jeho postup v minulých vekoch?“

„Pápežská cirkev sa nikdy nevzdá svojho nároku na neomylnosť. Všetko, čo vykonala pri svojom prenasledovaní tých, ktorí odmietajú jej dogmy, pokladá za správne; a neopakovala by tie isté činy, keby sa jej na to naskytla príležitosť? Nech sú odstránené obmedzenia, ktoré jej teraz ukladajú svetské vlády, a nech je Rím znovu uvedený do svojej niekdajšej moci, a čoskoro by došlo k oživeniu jej tyranie a prenasledovania.“

„Jeden známy spisovateľ hovorí takto o postoji pápežskej hierarchie, pokiaľ ide o slobodu svedomia, a o nebezpečenstvách, ktoré Spojeným štátom obzvlášť hrozia v dôsledku úspechu jej politiky: ‚Mnohí sú naklonení pripisovať akúkoľvek obavu z rímskeho katolicizmu v Spojených štátoch bigotnosti alebo detinskosti. Takí nevidia v povahe a postoji romanizmu nič, čo by bolo nepriateľské voči našim slobodným inštitúciám, ani nenachádzajú nič zlovestné v jeho raste. Porovnajme teda najprv niektoré zo základných princípov našej vlády s princípmi

Katolíckej cirkvi.““

„Ústava Spojených štátov zaručuje slobodu svedomia. Nič nie je drahšie ani zásadnejšie. Pápež Pius IX. vo svojej encyklike z 15. augusta 1854 povedal: ‚Absurdné a bludné náuky alebo výplody na obranu slobody svedomia sú nanajvýš zhubným bludom — morom, ktorého sa zo všetkých najviac treba obávať v štáte.‘ Ten istý pápež vo svojej encyklike z 8. decembra 1864 uvalil anathému na ‚tých, ktorí tvrdia slobodu svedomia a náboženského kultu‘, a tiež na ‚všetkých tých, ktorí zastávajú, že cirkev nesmie používať silu‘.“

„Osobitný tón Ríma v Spojených štátoch neznamenaá zmenu srdca. Je tolerantná tam, kde je bezmocná. Biskup O'Connor hovorí: ‚Náboženská sloboda sa iba trpí dovtedy, kým nebude možné uskutočniť opak bez nebezpečenstva pre katolícky svet.‘ ... Arcibiskup zo St. Louis raz povedal: ‚Kacírstvo a nevera sú zločiny; a v kresťanských krajinách, ako napríklad v Taliansku a Španielsku, kde sú všetci ľudia katolíci a kde je katolícke náboženstvo podstatnou súčasťou zákona krajiny, sa trestajú ako iné zločiny.‘ ...“

„Každý kardinál, arcibiskup a biskup v Katolíckej cirkvi skladá prísahu vernosti pápežovi, v ktorej sa nachádzajú tieto slová: ‚Kacírov, schizmatikov a buričov proti nášmu uvedenému pánovi (pápežovi) alebo jeho vyššie spomenutým nástupcom budem zo všetkých síl prenasledovať a stavať sa proti nim.‘ — Josiah Strong, Our Country, kap. 5, ods. 2–4.

„Je pravda, že v rímskokatolíckom spoločenstve sú skutoční kresťania. Tisíce v tejto cirkvi slúžia Bohu podľa najlepšieho svetla, ktoré majú. Nemajú dovolený prístup k Jeho slovu, a preto nerozoznávajú pravdu. Nikdy nevideli protiklad medzi živou službou srdca a kolobehom púhych foriem a obradov. Boh hľadá na tieto duše so súcitnou nežnosťou, hoci sú vychované vo viere, ktorá klame a neuspokojuje. Spôsobí, aby lúče svetla prenikli hustou temnotou, ktorá ich obklopuje. Zjaví im pravdu tak, ako je v Ježišovi, a mnohí sa ešte postaví na stranu Jeho ľudu.

„No rímsky katolicizmus ako systém nie je teraz o nič viac v súlade s Kristovým evanjeliom než v ktoromkoľvek predchádzajúcom období svojej histórie. Protestantské cirkvi sa nachádzajú vo veľkej temnote, inak by rozoznali znamenia čias. Rímska cirkev má ďalekosiahle plány i spôsoby pôsobenia. Používa každý prostriedok, aby rozšírila svoj vplyv a zväčšila svoju moc v príprave na prudký a rozhodný zápas o znovuzískanie vlády nad svetom, o obnovenie prenasledovania a o zničenie všetkého, čo protestantizmus vykonal. Katolicizmus získava pôdu na každej strane. Pozrite na rastúci počet jej kostolov a kaplniek v protestantských krajinách. Pozrite na obľúbenosť jej kolégií a seminárov v Amerike, ktoré protestanti v takej miere navštevujú. Pozrite na rozmach ritualizmu v Anglicku a na časté odchody do radov katolíkov. Tieto veci by mali prebudiť znepokojenie všetkých, ktorí si cenia čisté zásady evanjelia.“

„Protestanti zasahovali do pápežstva a podporovali ho; urobili kompromisy a ústupky, pri pohľade na ktoré sú aj sami pápeženci prekvapení a nedokážu im porozumieť. Ľudia zatvárajú oči pred skutočnou povahou rímskeho katolicizmu a pred nebezpečenstvami, ktorých sa treba obávať z jeho nadvlády. Ľud treba prebudiť, aby odolal postupujúcim krokom tohto nanajvýš nebezpečného nepriateľa občianskej a náboženskej slobody.“

„Mnohí protestanti sa domnievajú, že katolícke náboženstvo je neatraktívne a že jeho bohoslužba je nudným, nezmyselným kolobehom obradov. V tom sa mýlia. Hoci je rímsky katolicizmus založený na klame, nie je to hrubý a neobratný podvod. Náboženská služba Rímskej cirkvi je nanajvýš pôsobivým obradným úkonom. Jej nádherná okázalosť a slávnostné obrady očarujú zmysly ľudu a umlčujú hlas rozumu i svedomia. Oko je uchvátené. Nádherné chrámy, impozantné procesie, zlaté oltáre, drahokamami zdobené svätyne, vyberané maľby a znamenité sochárske diela oslovujú lásku ku kráse. Aj sluch je podmanený. Hudba nemá páru. Bohaté tóny hlboko znejúceho organu, splývajúce s melódiou mnohých hlasov, keď sa nesú pod vysokými kupolami a stĺporadiami jej veľkolepých katedrál, nemôžu nevútiť myslí pocit bázne a úcty.“

„Táto vonkajšia nádhera, okázalosť a obradnosť, ktoré sa iba vysmievajú túžbam duše sklúčenej hriechom, sú dôkazom vnútornej skazenosti. Kristovo náboženstvo nepotrebuje takéto lákadlá, aby sa odporúčalo. Vo svetle žiariacom z kríža sa pravé kresťanstvo javí tak čisté a ľúbivé, že nijaké vonkajšie ozdoby nemôžu zvýšiť jeho pravú hodnotu. Je to krása svätosti, tichý a krotký duch, ktorý má cenu pred Bohom.“

„Brilantnosť štýlu nie je nevyhnutne ukazovateľom čistého, vznešeného myslenia. Vysoké predstavy o umení, jemná vycibrenosť vkusu, často prebývajú v mysliach, ktoré sú pozemské a zmyselné. Satan ich často používa, aby viedol ľudí k tomu, aby zabúdali na potreby duše, aby strácali zo zreteľa budúci, nesmrteľný život, aby sa odvrátili od svojho nekonečného Pomocníka a aby žili iba pre tento svet.“

„Náboženstvo vonkajších foriem je príťažlivé pre neobnovené srdce. Okázalosť a obradnosť katolíckeho bohoslužobného kultu majú zvodnú, očarujúcu moc, ktorou sú mnohí oklamaní; a prichádzajú k tomu, že rímsku cirkev pokladajú za samotnú bránu neba. Iba tí, ktorí pevne postavili svoje nohy na základe pravdy a ktorých srdcia sú obnovené Duchom Božím, sú odolní voči jej vplyvu. Tisíce tých, ktorí nemajú skúsenostnú známosť Krista, budú zvedené k tomu, aby prijali formy zbožnosti bez moci. Práve takéto náboženstvo si zástupy želajú.“

„Nárok cirkvi na právo odpúšťať vedie rímskeho katolíka k tomu, aby sa cítil oprávnený hrešiť; a ustanovenie spovede, bez ktorej sa jej odpustenie neudeľuje, takisto smeruje k tomu, že dáva voľnosť zlu. Ten, kto kľáči pred padlým človekom a v spovedi odhaľuje tajné myšlienky a predstavy svojho srdca, ponizuje svoju mužnosť a zneuct'uje každý ušľachtilý podnet svojej duše. Keď odkrýva hriechy svojho života kňazovi — blúdiacemu, hriešnemu smrteľníkovi, a až príliš často skazenému vínom a zmyselnosťou — jeho mravná miera sa znižuje a následkom toho je poškvrnený. Jeho predstava o Bohu sa znižuje na podobu padlého ľudstva, lebo kňaz stojí ako Boží zástupca. Toto ponížujúce vyznávanie človeka človeku je tajným prameňom, z ktorého vyviera veľká časť zla, ktoré poškvrňuje svet a pripravuje ho na konečnú skazu. A predsa tomu, kto miluje pôžitkárstvo, je príjemnejšie vyznať sa spolusmrteľníkovi než otvoriť dušu Bohu. Ľudskej prirodzenosti je prijateľnejšie konať pokánie než zriecť sa hriechu; ľahšie je umŕtvovať telo vrecovinou, žihľavou a otierajúcimi reťazami než ukrižovať telesné žiadosti. Ťažké je jarmo, ktoré je telesné srdce ochotné niesť, len aby sa nemuselo skloniť pod jarmo Kristovo.“

„Medzi Rímskou cirkvou a židovskou cirkvou v čase prvého príchodu Krista je nápadná podobnosť. Zatiaľ čo Židia tajne pošliapavali každú zásadu Božieho zákona, navonok boli prísni v zachovávaní jeho predpisov a zaťažovali ho požiadavkami a tradíciami, ktoré robili poslušnosť bolestnou a ťaživou. Tak ako Židia vyhlasovali, že si zákon ctia, tak aj rimokatolíci tvrdia, že si ctia kríž. Vyvyšujú symbol Kristovho utrpenia, zatiaľ čo vo svojom živote zapierajú Toho, ktorého predstavuje.“

„Pápeženci umiestňujú kríže na svoje kostoly, na svoje oltáre i na svoje rúcha. Všade je vidieť odznak kríža. Všade sa mu navonok prejavuje úcta a je vyvyšovaný. Kristovo učenie je však pochované pod nánosom nezmyselných tradícií, falošných výkladov a prísnych požiadaviek. Slová Spasiteľa o zarytých Židoch sa s ešte väčšou silou vzťahujú na vodcov Rímskokatolíckej cirkvi: ‚Viažu ťažké a neznesiteľné bremená a kladú ich ľuďom na plecيا; sami sa ich však nechcú ani prstom dotknúť.‘ Matúš 23,4. Svedomité duše sú udržiavané v neustálom strachu pred hnevom urazeného Boha, zatiaľ čo mnohí cirkevní hodnostári žijú v prepychu a zmyselných rozkošiach.“

„Uctievanie obrazov a relikvií, vzývanie svätých a vyvyšovanie pápeža sú satanovými prostriedkami, ktorými odvádza mysle ľudí od Boha a od Jeho Syna. Aby privodil ich skazu, usiluje sa odvrátiť ich pozornosť od Toho, skrze ktorého jedine môžu nájsť spasenie. Obráti ich k akémukoľvek predmetu, ktorý môže nahradiť Toho, ktorý povedal: ‚Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vám dám odpočinutie.‘ Matúš 11:28.

„Satanovým neustálym úsilím je skresľovať Boží charakter, povahu hriechu a skutočné otázky, o ktoré ide vo veľkom spore. Jeho sofistika zmenšuje závažnosť Božieho zákona a dáva ľuďom voľnosť hrešiť. Zároveň ich vedie k tomu, aby si vytvárali falošné predstavy o Bohu, takže na Neho hľadia so strachom a nenávisťou skôr než s láskou. Krutosť, ktorá je vlastná jeho vlastnému charakteru, sa pripisuje Stvoriteľovi; stelesňuje sa v náboženských systémoch a prejavuje sa v spôsoboch uctievania. Takto sú mysle ľudí zaslepované a satan si ich získava ako svojich nástrojov na boj proti Bohu. Zvrátené predstavy o Božích vlastnostiach viedli pohanské národy k presvedčeniu, že na získanie priazne Božstva sú nevyhnutné ľudské obete; a pod rozličnými formami modlárstva boli páchané hrozné krutosti.

„Rímskokatolícka cirkev, spájajúc formy pohanstva a kresťanstva a, podobne ako pohanstvo, prekrúcajúc Boží charakter, siahla k praktikám nemenej krutým a odpudivým. V dňoch nadvlády Ríma existovali mučiace nástroje, aby vynútili súhlas s jej učením. Bol tu hranica pre tých, ktorí nechceli ustúpiť jej nárokom. Boli tu masakry v rozsahu, ktorý nebude nikdy známy, kým nebude zjavený na súde. Cirkevní hodnostári pod vedením satana, svojho pána, študovali, ako vynájsť prostriedky na spôsobenie čo najväčšieho utrpenia, a pritom neukončiť život obete. V mnohých prípadoch sa tento pekelný proces opakoval až po krajnú hranicu ľudskej vytrvalosti, až kým príroda nevzdala zápas a trpiaci neprivítal smrť ako sladké vyslobodenie.“

„Taký bol údel odporcov Ríma. Pre svojich prívržencov mal disciplínu biča, vyhľadujúceho hladu a telesných umŕtvovaní v každej mysliteľnej, srdce zvierajúcej podobe. Aby si kajúcnici zabezpečili priazeň nebies, porušovali Božie zákony tým, že porušovali zákony prírody. Boli učení pretrhnúť zväzky, ktoré On utvoril, aby požehnávali a spríjemňovali ľudskému

pozemské putovanie. Cintoríny obsahujú milióny obetí, ktoré strávili svoj život v márných snahách podmaniť si svoje prirodzené náklonnosti, potláčať ako Bohu odpornú každú myšlienku a cit súcitu so svojimi blížnymi.“

„Ak chceme pochopiť cielene kruté počínanie satana, prejavované po stovky rokov nie medzi tými, ktorí nikdy nepočuli o Bohu, ale v samom srdci a v celom rozsahu kresťanstva, stačí nám pozrieť sa na dejiny rímskeho katolicizmu. Prostredníctvom tohto mamutieho systému klamu knieža zla dosahuje svoj cieľ: privádza zneuctenie na Boha a biedu na človeka. A keď vidíme, ako sa mu darí maskovať sa a vykonávať svoje dielo prostredníctvom vodcov cirkvi, môžeme lepšie pochopiť, prečo má takú veľkú nevraživosť voči Biblii. Ak sa táto Kniha číta, zjaví sa Božie milosrdenstvo a láska; ukáže sa, že On na ľudí neukladá nijaké z týchto ťažkých bremien. Všetko, čo žiada, je zlomené a skrúsené srdce, pokorný, poslušný duch.“

„Kristus nedáva vo svojom živote nijaký príklad, aby sa muži a ženy uzatvárali do kláštorov, aby sa tak stali súcimi pre nebo. Nikdy neučil, že láska a súcit musia byť potláčané. Srdce Spasiteľa prekypovalo láskou. Čím viac sa človek približuje k mravnej dokonalosti, tým citlivejšie sú jeho pocity, tým ostrejšie vníma hriech a tým hlbší je jeho súcit s trpiacimi. Pápež si nárokuje byť Kristovým zástupcom; no ako obstojí jeho povaha v porovnaní s povahou nášho Spasiteľa? Bolo niekedy známe, že by Kristus posielal ľudí do väzenia alebo na mučidlá preto, že Mu nevzdávali hold ako Kráľovi nebies? Bolo počuť Jeho hlas, ako odsudzuje na smrť tých, čo Ho neprijali? Keď Ho obyvatelia jednej samaritánskej dediny pohrdli, apoštola Jána naplnilo rozhorčenie a spýtal sa: „Pane, chceš, aby sme rozkázali, nech zostúpi oheň z neba a strávi ich, ako to urobil Eliáš?“ Ježiš pozrel so súcitom na svojho učeníka a pokarhal jeho tvrdého ducha slovami: „Syn človeka neprišiel zahubiť ľudské životy, ale zachrániť ich.“ Lukáš 9:54, 56. Aký odlišný od ducha, ktorý zjavoval Kristus, je duch toho, kto sa vydáva za Jeho zástupcu.“

„Rímska cirkev sa teraz svetu predstavuje v príťažlivej podobe a svoj záznam o hrozných krutostiach zakrýva ospravedlneniami. Odela sa do rúcha podobného Kristovmu; no nezmenila sa. Každý princíp pápežstva, ktorý existoval v minulých vekoch, existuje aj dnes. Náuky vytvorené v najtemnejších dobách sa stále zastávajú. Nech sa nikto neklame. Pápežstvo, ktoré sú protestanti dnes takí ochotní ctiť, je to isté, ktoré vládlo svetu v dňoch reformácie, keď Boží mužovia povstali, riskujúc vlastné životy, aby odhalili jeho nepravosť. Má tú istú pýchu a arogantné nárokovanie si moci, ktoré panovalo nad kráľmi a kniežatami a privlastňovalo si Božie výsady. Jeho duch nie je dnes o nič menej krutý a despotický než vtedy, keď potláčalo ľudskú slobodu a zabíjalo svätých Najvyššieho.“

„Pápežstvo je práve tým, o čom proroctvo vyhlásilo, že bude, odpadnutím posledných čias. 2 Tesaloničanom 2:3, 4. Súčasťou jeho politiky je prijímať takú povahu, ktorá najlepšie poslúži jeho zámeru; no pod premenlivým zjavom chameleóna skrýva nemenný jed hada. „S kacírmí ani s osobami podozrivými z kacirstva netreba zachovávať vernosť“ (Lenfant, zväzok 1, strana 516), vyhlasuje. Má byť teraz táto mocnosť, ktorej záznam za tisíc rokov je napísaný krvou svätých, uznaná za súčasť Kristovej cirkvi?“

„Nie bez dôvodu sa v protestantských krajinách vyslovuje tvrdenie, že katolicizmus sa od protestantizmu líši menej výrazne než v minulých časoch. Nastala zmena; táto zmena však nie

je v pápežstve. Katolicizmus sa skutočne podobá veľkej časti protestantizmu, ktorý dnes existuje, pretože protestantizmus od čias reformátorov tak veľmi upadol.

„Keďže protestantské cirkvi hľadali priazeň sveta, falošná láska k blížnemu zaslepila ich oči. Nevidia, že považovať za správne veriť o každom zlom dobro, bude mať ako nevyhnutný dôsledok to, že napokon uveria o každom dobrom zlo. Namiesto toho, aby stáli na obranu viery, raz navždy odovzdanej svätým, teraz akoby sa Rímu ospravedlňovali za svoj neláskavý názor naň, prosiac o odpustenie za svoju bigotnosť.“

„Veľká skupina ľudí, dokonca aj z tých, ktorí na rímskokatolicizmus nehľadia s priazňou, si len málo uvedomuje nebezpečenstvo vyplývajúce z jeho moci a vplyvu. Mnohí tvrdia, že intelektuálna a mravná temnota, ktorá panovala počas stredoveku, napomáhala šíreniu jeho dogiem, povier a útlaku a že vyššia vzdelanosť novšej doby, všeobecné rozšírenie poznania a rastúca liberálnosť v náboženských veciach vylučujú návrat neznášanlivosti a tyranie. Samotná myšlienka, že by takýto stav vecí mal existovať v tomto osvietenom veku, je vysmievaná. Je pravda, že na toto pokolenie svieti veľké svetlo, intelektuálne, mravné i náboženské. Na otvorené stránky svätého Božieho Slova bolo vyliate svetlo z neba na svet. Treba však pamätať na to, že čím väčšie je udelené svetlo, tým väčšia je temnota tých, ktorí ho prevracajú a zavrhnú.“

„Modlitebné štúdium Biblie by protestantom ukázalo skutočný charakter pápežstva a priviedlo by ich k tomu, aby ho nenávideli a vyhýbali sa mu; mnohí sú však takí múdri vo vlastných očiach, že necítia potrebu pokorne hľadať Boha, aby boli uvedení do pravdy. Hoci sa pýšia svojím osvietením, nepoznajú ani Písmo, ani Božiu moc. Musia mať nejaký prostriedok na utíšenie svojho svedomia, a tak hľadajú to, čo je najmenej duchovné a najmenej pokorujúce. To, po čom túžia, je spôsob zabudnúť na Boha, ktorý by sa pritom vydával za spôsob, ako si na Neho pamätať. Pápežstvo je veľmi dobre prispôbené na uspokojenie potrieb všetkých takýchto ľudí. Je pripravené pre dve triedy ľudstva, ktoré zahŕňajú takmer celý svet — tých, čo by chceli byť spasení svojimi zásluhami, a tých, čo by chceli byť spasení vo svojich hriechoch. V tom spočíva tajomstvo jeho moci.“

„Ukázalo sa, že čas veľkej intelektuálnej temnoty bol priaznivý pre úspech pápežstva. Ešte sa preukáže, že čas veľkého intelektuálneho svetla je pre jeho úspech rovnako priaznivý. V minulých vekoch, keď boli ľudia bez Božieho slova a bez poznania pravdy, mali zaviazané oči a tisíce boli chytené do osídla, nevidiať sieť rozprestretú pred svojimi nohami. V tejto generácii je mnoho takých, ktorých oči oslepuje záplava ľudských špekulácií, vedy ľživo takzvané; nerozoznávajú sieť a vstupujú do nej rovnako ochotne, akoby mali zaviazané oči. Boh určil, aby intelektuálne schopnosti človeka boli považované za dar od jeho Stvoriteľa a aby boli používané v službe pravde a spravodlivosti; ale keď sa pestuje pýcha a ctižiadosť a ľudia povyšujú svoje vlastné teórie nad Božie slovo, potom môže inteligencia napáchať väčšie zlo než nevedomosť. Tak sa falošná veda súčasnej doby, ktorá podkopáva vieru v Bibliu, ukáže rovnako úspešnou pri pripravovaní cesty na prijatie pápežstva s jeho príťažlivými formami, ako bolo zadržiavanie poznania pri otváraní cesty k jeho vzostupu v temnom stredoveku.“

„V hnutiach, ktoré v súčasnosti prebiehajú v Spojených štátoch s cieľom zabezpečiť pre ustanovizne a zvyklosti cirkvi podporu štátu, protestanti kráčajú v šľapajach pápežencov. Ba čo viac, otvárajú dvere pápežstvu, aby v protestantskej Amerike znovu získalo nadvládu, ktorú stratilo v Starom svete. A tomu dodáva ešte väčší význam skutočnosť, že hlavným zamýšľaným cieľom je vynucovanie zachovávaní nedele — zvyklosti, ktorá vznikla v Ríme a ktorú si on nárokuje ako znak svojej autority. Je to duch pápežstva — duch prispôsobovania sa svetským obyčajom, úcta k ľudským tradíciám nad Božími prikázaniami — ktorý preniká protestantské cirkvi a vedie ich k tomu, aby vykonávali to isté dielo vyvyšovania nedele, aké pred nimi vykonalo pápežstvo.“

„Ak chce čitateľ porozumieť nástrojom, ktoré budú použité v čoskoro prichádzajúcom zápase, stačí mu sledovať záznam o prostriedkoch, ktoré Rím použil na ten istý cieľ v minulých vekoch. Ak chce vedieť, ako sa zjednotení pápeženci a protestanti budú správať k tým, ktorí odmietajú ich dogmy, nech vidí ducha, ktorého Rím prejavil voči sobote a jej obhajcom.“

„Kráľovské nariadenia, všeobecné koncily a cirkevné ustanovenia podporované svetskou mocou boli krokmi, prostredníctvom ktorých pohanský sviatok dosiahol svoje čestné postavenie v kresťanskom svete. Prvým verejným opatrením, ktoré vynucovalo zachovávanie nedele, bol zákon vydaný Konštantínom. (A.D. 321) Toto nariadenie vyžadovalo, aby obyvatelia miest odpočívali v „ctihodný deň slnka“, avšak obyvateľom vidieka dovoľovalo pokračovať v ich poľnohospodárskych prácach. Hoci to bol v podstate pohanský zákon, cisár ho presadzoval po svojom formálnom prijatí kresťanstva.

„Keďže kráľovský výnos sa neukázal ako dostatočná náhrada božskej autority, Eusébius, biskup, ktorý vyhľadával priazeň kniežat a bol osobitným priateľom a pochlebníkom Konštantína, presadzoval tvrdenie, že Kristus preniesol sobotu na nedeľu. Na dôkaz tohto nového učenia nebolo predložené ani jediné svedectvo Písma. Sám Eusébius nevedomky priznáva jeho nepravdivosť a ukazuje na skutočných pôvodcov tejto zmeny. „Všetko,“ hovorí, „čo bolo povinnosťou konať v sobotu, to všetko sme preniesli na Deň Pánov.“ —Robert Cox, Sabbath Laws and Sabbath Duties, strana 538. No argument v prospech nedele, akokoľvek bol nepodložený, predsa len poslúžil na to, aby povzbudil ľudí k pošliapavaniu soboty Pánovej. Všetci, ktorí túžili po pocte sveta, prijali obľúbený sviatok.“

„Keď sa pápežstvo pevne upevnilo, dielo vyvyšovania nedele pokračovalo. Istý čas sa ľudia venovali poľnohospodárskej práci, keď sa nezúčastňovali bohoslužieb, a siedmy deň bol ešte stále pokladaný za sobotu. No postupne sa uskutočnila zmena. Tým, ktorí zastávali svätý úrad, bolo zakázané vynášať v nedeľu rozsudok v akomkoľvek občianskom spore. Krátko nato bolo všetkým osobám, bez ohľadu na ich postavenie, nariadené zdržať sa bežnej práce pod hrozbou pokuty pre slobodných a bičovania v prípade sluhov. Neskôr bolo nariadené, že bohatí muži majú byť potrestaní stratou polovice svojho majetku; a napokon, ak by naďalej tvrdošijne odporovali, mali byť uvrhnutí do otroctva. Nižšie vrstvy mali znášať trvalé vyhnanstvo.“

„Do služby boli povolané aj zázraky. Okrem iných divov sa rozšírila správa, že keď istý roľník, ktorý sa v nedeľu chystal orať svoje pole, čistil svoj pluh železom, to železo sa mu pevne prichytilo k ruke a dva roky ho so sebou nosil, „na svoju nesmierne veľkú bolesť a hanbu.“ —Francis West, Historical and Practical Discourse on the Lord's Day, strana 174.

„Neskôr pápež vydal pokyny, aby farár napomínal tých, ktorí porušujú nedeľu, a vyzýval ich, aby chodili do kostola a modlili sa, aby tak neuválili nejaké veľké nešťastie na seba i na svojich susedov. Cirkevný snem predložil argument, tak široko používaný, dokonca aj protestantmi, že keďže osoby boli zasiahnuté bleskom pri práci v nedeľu, musí to byť sobota. ‚Je zjavné,‘ povedali prelati, ‚aká veľká bola Božia nevôľa nad ich zanedbávaním tohto dňa.‘ Potom zaznela výzva, aby kňazi a služobníci, králi a kniežatá i všetok verný ľud ‚vynaložili svoje najväčšie úsilie a starostlivosť, aby tomuto dňu bola navrátená jeho česť a aby bol pre česť kresťanstva v budúcnosti zachovávaný s väčšou zbožnosťou.‘ — Thomas Morer, Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord's Day, strana 271.

Keď sa nariadenia koncilov ukázali ako nedostatočné, svetské vrchnosti boli požiadané, aby vydali edikt, ktorý by do srdca ľudu vniesol strach a prinútil ich zdržať sa práce v nedeľu. Na synode konanej v Ríme boli všetky predchádzajúce rozhodnutia opätovne potvrdené s väčšou dôraznosťou a slávnosťou. Boli tiež začlenené do cirkevného práva a presadzované občianskymi vrchnosťami takmer v celom kresťanstve. (Pozri Heylyn, History of the Sabbath, pt. 2, ch. 5, sec. 7.)

„Predsa len neprítomnosť biblickej autority pre svätenie nedele spôsobovala nemalé rozpaky. Ľud spochybňoval právo svojich učiteľov odložiť nabok výslovné vyhlásenie Jehovu: ‚Siedmy deň je sobota Hospodina, tvojho Boha,‘ aby uctieval deň slnka. Na nahradenie nedostatku biblického svedectva boli nevyhnutné iné prostriedky. Horlivý zástanca nedele, ktorý asi ku koncu dvanásteho storočia navštívil cirkvi v Anglicku, narazil na odpor verných svedkov pravdy; a jeho úsilie bolo natoľko bezvýsledné, že na čas krajinu opustil a hľadal nejaký spôsob, ako svoje učenie presadiť. Keď sa vrátil, nedostatok bol odstránený a pri svojom ďalšom pôsobení sa stretol s väčším úspechom. Priniesol so sebou zvitok, ktorý sa vydával za posolstvo od samého Boha a ktorý obsahoval potrebný príkaz na zachovávanie nedele spolu s hroznými hrozbami, aby zastrašil neposlušných. O tomto vzácnom dokumente — rovnako podlom falzifikáta ako ustanovenie, ktoré podporoval — sa tvrdilo, že spadol z neba a že bol nájdený v Jeruzaleme na oltári svätého Simeona na Golgote. V skutočnosti však zdrojom, odkiaľ pochádzal, bol pápežský palác v Ríme. Podvody a falzifikáty na podporu moci a prosperity cirkvi boli pápežskou hierarchiou vo všetkých dobách pokladané za dovolené.“

„Zvitek zakazoval pracovať od deviatej hodiny, teda od tretej popoludní v sobotu, až do východu slnka v pondelok; a vyhlasovalo sa, že jeho autorita je potvrdená mnohými zázrakmi. Rozširovala sa správa, že ľudí, ktorí pracovali po určenej hodine, postihla obrna. Istý mlynár, ktorý sa pokúsil pomlieť svoje obilie, uvidel, ako namiesto múky vyrazil prúd krvi, a mlynské koleso sa zastavilo napriek silnému prúdu vody. Žena, ktorá vložila cesto do pece, zistila, keď ho vybrala, že zostalo surové, hoci pec bola veľmi horúca. Iná, ktorá mala o deviatej hodine cesto pripravené na pečenie, no rozhodla sa odložiť ho až na pondelok, nasledujúci deň zistila, že bolo božskou mocou sformované na bochníky a upečené. Muž, ktorý piekol chlieb po deviatej hodine v sobotu, zistil, keď ho nasledujúce ráno rozlomil, že z neho vytryskla krv. Takýmito absurdnými a poverčivými výmyslami sa zástancovia nedele usilovali potvrdiť jej posvätnosť. (Pozri Roger de Hoveden, Annals, zv. 2, s. 526–530.)“

„V Škótsku, tak ako v Anglicku, sa väčšia úcta k nedeli zabezpečila tým, že sa s ňou spojila časť starodávnej soboty. Čas, ktorý sa mal zachovávať ako svätý, sa však líšil. Nariadenie škótskeho kráľa vyhlasovalo, že ‚sobota od dvanástej hodiny na poludnie má byť pokladaná za svätú‘ a že nikto sa od toho času až do pondelkového rána nemá zaoberať svetským zamestnaním. — Morer, strany 290, 291.

„No napriek všetkému úsiliu ustanoviť posvätnosť nedele sami pápeženci verejne vyznali božskú autoritu soboty a ľudský pôvod ustanovenia, ktorým bola nahradená. V šestnástom storočí pápežský koncil jasne vyhlásil: ‚Nech všetci kresťania pamätajú, že siedmy deň bol posvätený Bohom a bol prijatý a zachovávaný nielen Židmi, ale aj všetkými ostatnými, ktorí sa hlásia k uctievaniu Boha; hoci my kresťania sme ich sobotu zmenili na Deň Pána.‘ — Ibid., strany 281, 282. Tí, ktorí zasahovali do Božieho zákona, neboli v nevedomosti o povahe svojho konania. Vedome sa stavali nad Boha.“

„Pozoruhodné znázornenie politiky Ríma voči tým, ktorí s ním nesúhlasia, sa ukázalo v dlhom a krvavom prenasledovaní valdenských, z ktorých niektorí zachovávali sobotu. Iní trpeli podobným spôsobom pre svoju vernosť štvrtému prikázaniu. Dejiny cirkvi Etiópie a Habeše sú osobitne významné. Uprostred temnoty stredoveku kresťania strednej Afriky zmizli zo zreteľa a svet na nich zabudol, a po mnohé storočia sa tešili slobode pri vykonávaní svojej viery. Napokon sa však Rím dozvedel o ich existencii a cisár Habeše bol čoskoro zvedený k uznaniu pápeža za Kristovho námestníka. Nasledovali ďalšie ústupky.

„Bol vydaný edikt, ktorý pod najprísnejšími trestami zakazoval zachovávanie soboty. (Pozri Michael Geddes, Church History of Ethiopia, strany 311, 312.) No pápežská tyrania sa čoskoro stala jarmom natoľko tiesnivým, že sa Habešania rozhodli striasť ho zo svojich šijí. Po strašnom zápase boli rímski prívrženci vyhnaní z ich krajiny a starobylá viera bola obnovená. Cirkvi sa radovali zo svojej slobody a nikdy nezabudli na poučenie, ktoré nadobudli o klame, fanatizme a despotskej moci Ríma. Vo svojej osamelej ríši sa uspokojili s tým, že zostali neznámi ostatnému kresťanstvu.

„Cirkvi v Afrike zachovávali sobotu tak, ako ju zachovávala pápežská cirkev pred svojím úplným odpadnutím. Kým zachovávali siedmy deň v poslušnosti voči Božiemu prikázaniu, zdržovali sa práce v nedeľu v súlade so zvykom cirkvi. Keď Rím získal najvyššiu moc, pošliapal Božiu sobotu, aby vyvýšil svoju vlastnú; no africké cirkvi, ukryté takmer tisíc rokov, nemali podiel na tomto odpadnutí. Keď sa dostali pod nadvládu Ríma, boli prinútené odložiť pravú sobotu a vyvýšiť falošnú; ale len čo znovu nadobudli svoju nezávislosť, vrátili sa k poslušnosti voči štvrtému prikázaniu.“

„Tieto záznamy minulosti jasne odhaľujú nepriateľstvo Ríma voči pravej sobote a jej obhajcom, ako aj prostriedky, ktoré používa na uctievanie ustanovizne podľa svojho vlastného vytvorenia. Božie slovo učí, že tieto výjavy sa majú zopakovať, keď sa rímski katolíci a protestanti spoja, aby vyvýšili nedeľu.

„Prorocko zo Zjavenia 13 vyhlasuje, že moc predstavovaná šelmou s rohmi podobnými baránkovým spôsobí, aby ‚zem i tí, čo na nej bývajú,‘ uctievali pápežstvo — tu symbolizované šelmou ‚podobnou leopardovi‘. Šelma s dvoma rohmi má tiež povedať ‚tým, čo bývajú na

zemi, aby urobili obraz šelme;‘ a navyše má prikázať všetkým, ‚malým i veľkým, bohatým i chudobným, slobodným i sluhom,‘ aby prijali znamenie šelmy. Zjavenie 13:11–16. Bolo ukázané, že Spojené štáty sú mocnosťou predstavovanou šelmou s rohmi podobnými baránkovým a že toto proroctvo sa naplní, keď Spojené štáty vynútia zachovávanie nedele, ktoré si Rím nárokuje ako osobitné uznanie svojej nadvlády. No v tomto vzdaní pocty pápežstvu nebudú Spojené štáty osamotené. Vplyv Ríma v krajinách, ktoré kedysi uznávali jeho panstvo, je ešte stále veľmi vzdialený od zničenia. A proroctvo predpovedá obnovenie jeho moci. ‚Videl som jednu z jeho hláv akoby smrteľne ranenú; ale jeho smrteľná rana bola zahojená: a celý svet sa divil za šelmou.‘ Verš 3. Uštedrenie smrteľnej rany poukazuje na pád pápežstva v roku 1798. Potom, hovorí prorok, ‚jeho smrteľná rana bola zahojená: a celý svet sa divil za šelmou.‘ Pavol jasne uvádza, že ‚človek hriechu‘ bude trvať až do druhého príchodu. 2 Tesaloničanom 2:3–8. Až do samého záveru času bude pokračovať v diele zvädzania. A zjavovateľ vyhlasuje, tiež sa vzťahujúc na pápežstvo: ‚A budú sa jej klaňať všetci obyvatelia zeme, ktorých mená nie sú zapísané v knihe života.‘ Zjavenie 13:8. Tak v Starom, ako aj v Novom svete bude pápežstvu vzdávaná pocta v úcte preukazovanej ustanovizni nedele, ktorá spočíva výlučne na autorite Rímskej cirkvi.“

„Od polovice devätnásteho storočia predkladajú študenti proroctiev v Spojených štátoch toto svedectvo svetu. V udalostiach, ktoré sa teraz odohrávajú, možno vidieť rýchly postup k naplneniu tohto predpovedania. U protestantských učiteľov je ten istý nárok na božskú autoritu pre svätenie nedele a ten istý nedostatok dôkazov z Písma ako u pápežských vodcov, ktorí si vymýšľali zázraky, aby nimi nahradili Božie prikázanie. Tvrdenie, že Božie súdy dopadajú na ľudí pre ich porušovanie nedeľnej soboty, sa bude opakovať; už teraz sa ho začína naliehavo presadzovať. A hnutie za vynucovanie zachovávanie nedele rýchlo nabere na sile.“

„Podivuhodná je Rímska cirkev vo svojej prezieravosti a ľstivosti. Vie čítať, čo sa má stať. Vyčkáva svoj čas, vidíac, že protestantské cirkvi jej vzdávajú hold tým, že prijímajú falošný sabat, a že sa ho pripravujú presadzovať práve tými prostriedkami, ktoré ona sama používala v zašlých dobách. Tí, ktorí odmietajú svetlo pravdy, budú ešte hľadať pomoc tejto samozvanej neomylnnej moci, aby vyvýšili ustanovizeň, ktorá u nej vznikla. Ako ochotne príde na pomoc protestantom v tomto diele, nie je ťažké domyslieť si. Kto lepšie než pápežskí vodcovia rozumie tomu, ako zaobchádzať s tými, ktorí sú cirkvi neposlušní?“

„Rímskokatolícka cirkev so všetkými svojimi rozvetveniami po celom svete tvorí jednu obrovskú organizáciu pod kontrolou pápežského stolca a určenú na slúženie jeho záujmom. Jej milióny veriacich v každej krajine sveta sú poučované, aby sa pokladali za viazaných vernosťou pápežovi. Nech je ich národnosť alebo vláda akákoľvek, majú pokladať autoritu cirkvi za vyššiu než všetky ostatné. Hoci môžu skladať prísahu, ktorou sľubujú vernosť štátu, predsa za tým stojí sľub poslušnosti Rímu, ktorý ich zbavuje každého záväzku nepriateľského voči jeho záujmom.“

„Dejiny svedčia o jej prefíkaných a vytrvalých snahách votrieť sa do záležitostí národov; a keď už získala oporný bod, presadzovať svoje vlastné ciele, hoci aj za cenu skazy kniežat i ľudu. V roku 1204 pápež Inocent III. vynútil od Petra II., kráľa Aragónska, túto mimoriadnu prísahu: ‚Ja, Peter, kráľ Aragóncov, vyznávam a sľubujem, že budem navždy verný a poslušný svojmu

pánovi, pápežovi Inocentovi, jeho katolíckym nástupcom a Rímskej cirkvi, a že budem verne zachovávať svoje kráľovstvo v jeho poslušnosti, brániť katolícku vieru a prenasledovať heretickú zvrátenosť.“ — John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec. 55.”

„55. To je v súlade s tvrdeniami o moci rímskeho pontifika, „že je pre neho dovolené zosadzovať cisárov“ a „že môže poddaných zbaviť ich vernosti voči nespravodlivým vládcom.“ — Mosheim, kn. 3, stor. 11, časť 2, kap. 2, odd. 9, pozn. 17.

„A nech sa pamätá, že je chválou Ríma, že sa nikdy nemení. Zásady Gregora VII. a Inocenta III. sú stále zásadami Rímskokatolíckej cirkvi. A keby len mala moc, uviedla by ich do praxe dnes s rovnakou rozhodnosťou ako v minulých storočiach. Protestanti len málo vedia, čo robia, keď navrhujú prijať pomoc Ríma v diele povýšenia nedele. Zatiaľ čo sa usilujú o dosiahnutie svojho cieľa, Rím sa snaží znovu nastoliť svoju moc, získať späť svoju stratenú nadvládu. Ak sa raz v Spojených štátoch ustanoví zásada, že cirkev môže používať alebo ovládať moc štátu; že náboženské obrady môžu byť vynucované svetskými zákonmi; skrátka, že autorita cirkvi a štátu má ovládať svedomie, potom je triumf Ríma v tejto krajine istý.“

„Božie slovo varovalo pred hroziacim nebezpečenstvom; ak sa na toto varovanie nebude dbať, protestantský svet spozná, aké sú skutočné zámery Ríma, až keď už bude neskoro uniknúť osídlu. Ona potichu nadobúda moc. Jej náuky uplatňujú svoj vplyv v zákonodarných zhromaždeniach, v cirkvách i v srdciach ľudí. Buduje si svoje vznešené a mohutné stavby, v ktorých skrytých zákutiach sa budú opakovať jej niekdajšie prenasledovania. Tajne a nepozorovane posilňuje svoje sily, aby presadzovala svoje vlastné ciele, keď príde čas zasadiť úder. Všetko, po čom túži, je výhodné postavenie, a to sa jej už poskytuje. Čoskoro uvidíme i pocity, aký je zámer rímskeho prvku. Ktokoľvek uverí Božiemu slovu a poslúchne ho, tým na seba privolá potupu a prenasledovanie.“ *The Great Controversy*, 563–581.